

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Minden előfizető a „Nemzeti Baleset“ Biztosító Részvénytársaságnál baleset ellen, halál vagy rokkantság esetére 2000—2000 koronára van biztosítva. Ezen kedvezmény csak is az eredeti árban rendelt előfizetőknek szól.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VII. ker., Károly-körút 9. szám.
Ide intézendők az előfizetések, legzélszerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak
a regénymelléklettel együtt:
Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt.
Negyedévre 1 frt 50 kr.

HUMOROS REGÉNY.
(3. folytatás.)

A MILLIÓS BABA.

Irta: Tölgyessy Mihály.

III. A névnap ajándék.

gyémántok eladója, az a gaz Fox, — ha ugyan ez az igazi neve, — alighanem egy huron pendül a dajkával, kit felbízott, hogy az ő távollétében kialsja Lilitől a babát, melynek értékét ez nem ismerte.

Hah, a nyomorult gazember!

Plumb fogait csikorgatta dühében, mert átlátta, hogy voltaképp fel sem léphetne a csalók ellen, ha a gyémántok csakugyan elvesztek volna.

Ehhez hasonló gondolatok rajzottak izgatott lelkében.

Végre megállott a kocszi egy ház előtt, melynek külsejét távolról sem lehetett tisztának mondani.

A házmestertől megtudva Ágnes asszony lakását, észrevehető izgalomban lépte át a szegényes küszöböt.

Ágnes asszony félig örövendve, félig zavartan sietett elébe, mert otthoni öltözékének tisztaságához sok szó férhetett.

— Az istenért, mister Plumb! — kiáltá, — tán csak nincs valami baja Lili kisasszonynak?

— Nincs, nincs, csak a babáját szeretné visszakapni.

— A babáját? Oh annak már vége!

— Hogyan?

— A Milsike leejtette, a feje szétment, a szeme is kiesett — aztán már nem kellett neki. Végre is a kutyus szájába került és egészen széttépte. Hitvány jószág volt az, mr. Plumb.

— De mi lett a szemekből?

— Nem is tudom, mr. Plumb! Alighanem kisépitem a többi szeméttel együtt!

Mr. Plumb ennek hallatára csaknem hátratántorodott.

— Mikor történt mindez?
— kérdé siri hangon.

— Ugy hiszem, tegnap vagy tegnapelőtt! De miért van úgy magánkívül, mister Plumb? Higyje el, utálatos egy baba volt az s miss Lilinek sem kellett már. Még ha legalább becsületes szeme lett volna.

— Nekem éppen csak a szemei kellene — adja elő!

— Képtelen vagyok, mr. Plumb! A szemétláda tartalmát már kivitte a szemetes kocszi.

JOZEFA FÖHERCZEGNŐ.

Plumb megfordult s kirohant. Kocsijába vágta magát s odakiáltott a kocsisnak:

— A szemétbányához!

Igy nevezik ott a szemétkotrás helyet.

Ez a kifejezés szebb is, de találóbb is, mert csakugyan bányához hasonlít, melyből sok kincset kotornak ki.

Plumb Tommy lóhalálában érkezett meg.

Most azonban merő számításból tökéletesen nyugodtnak kell látszani.

Belépett az irodába, ahol a szemétkotrás jog bérlője éppen jelen volt, ki a pénzkirályt illő tisztelettel fogadta.

— Mr. Joungh! — szólalt meg a káros milliomos. — Egy üzletet ajánlok önnek!

— Kérem, rendelkezésére állok!

— Megveszem öntől a szemétkotrás jogot, mennyiért adja?

Joungh felfigyelt. Az élelmes szemetes rögtön megsejté a valót.

A milliomos házából alighanem valamely értékes tárgy vagy ékszer kerülhetett a szemét közé.

— Hogy mennyiért? — kérdé. — Mondjuk, hogy kétezer dollárért!

— Áll az alku! — jelenté ki azonnal mr. Plumb.

De rögtön tapasztalnia kellett, hogy ő már nem igazi üzletember!

Ha ígért volna ezer dollárt, bizonyosan megkapta volna. De, mert a kért nagy összeget mindjárt megadta, ebből azt következtette Joungh, hogy ennél sokkal nagyobb érték kerülhetett a szemétkotrásba, s rögtön visszavonta szavát.

— Annyiért nem adom, mr. Plumb!

— Én pedig többet nem adok!

— Akkor én magam fogom kotorni! — jelenté ki Joungh eltökélten.

Plumb Tommy bosszus volt magára.

— Látszik, hogy teljes életemben csak ökörkkel foglalkoztam! Igy szidta önmagát és e pillanatban öklével megfenyíteni szerette volna azt a tökfét.

De mind hiába! A baklövés megtörtént, azt többé jóvá tenni nem lehetett.

Kezdett tehát szépen beszélni a szemétkotrás jog bérlőjével.

— Mr. Joungh, beszéljünk okosan! Azt hiszem, kétezer dollárért ön igen szép üzletet csinálhat.

— Ohó, én már gyanitom, hogy jobban járok,

ha magam kotrom át a szemétkotrásba! Lappang ott valami, ami háromezer dollárnál is többet ér. Én tehát a kotrást háromezer dolláron alul át nem engedem! Gyerünk ki, mr. Plumb, — tette hozzá a szemetes aggódva, — hátha már kotorják is a szemétkotrás!

Rohant is ki mindjárt az irodából, hogy meggyőződjék, nem-e turkál valaki a szemétkotrásba?

Széket hoztak mr. Plumb számára.

— Kérem, foglaljon helyet! Ha tetszik, tovább tárgyalhatunk.

A milliomos a háromezer dollárt sem sokalta volna, de attól tartott, hogy ha megadja, a szemetes rögtön feljebb megy egy további ezerrel.

— Nevetséges! — mondá. — Ki fog önnek háromezer dollárt adni ezért a szemétkotrásért?

— Többet is kiveszek én most belőle! — felelt Joungh büszkén. — Nagy ára lesz most ennek a szemétkotrásnak.

Plumb meg volt fogva. Háromezer dollárba csak nem hagyhatja a világ legnagyobb gyémántjait.

— Legyen esze, mr. Joungh! — mondá rábeszélő hangon. — Alkudjunk meg háromezer dollárba!

— Semmiesetre sem, négyezer dolláron alul! — jelenté ki Joungh büszkén.

Plumb ajakába harapott.

Hát hiszen még négyezer dollár sem lenne sok, de nem ígérheti meg, mert akkor a szemetes rögtön ötezerre ugrik.

A körülöttük levők is mindjárt sejtették, hogy mr. Plumbnak alighanem

egy igen értékes ékszere került szemétkotrásba, talán egy gyémánt inggomb vagy más efféle.

Egyikük titkon a telefonhoz osont és a börzékávéházba betelefonozott, hogy itt van mr. Plumb és nagyban alkuszik a szemétkotrás jogra.

Mig Plumb Tommy hasztalan ment fel az ötezer dollárig, — azalatt egyszerre csak három vagy négy bérkocsi robogott a helyszínére és abból valami hat gentleman ugrott ki, kiknek arczáról már messziről le lehetett olvasni a szemétkotrás lázat.

Egyikük épen hallotta, amint Plumb hajlandónak mutatkozott megadni az ötezer dollárt és rögtön közbekiáltott:

— Ötezeröttszáz dollár!

Plumb bosszusan, Joungh pedig meglepetve nézett a szóra.

— Tudja-e, miről van szó? — kérdé.

NIKITA, MONTENEGRO FEJEDELME.

— Nagyon is jól tudjuk! — válaszolt a hat gentleman egyszerre.

A hétszázszoros milliomos szemöldöke haragosan összeránczolódott. Aztán felébredt benne a büszkeség.

No, majd most annak rendje és módja szerint el fog bánni ezekkel a kófiéz börzelovagokkal!

— Hatezer dollár! — kiáltá harsány hangon.

— Hatezeröttszáz! — válaszolt az ellentábor.

— Hétezer! — mondá Plumb.

— Hétezeröttszáz! — ment feljebb az ellenfél.

— Tizezer! — kiáltá nagyot ugorva Plumb.

A gentlemanek egymásra néztek.

Tizezer dollár? Ez már nagy pénz!

Joungh pedig kezeit dörzsölte örömeiben. — Nem is merte volna álmodni soha, hogy a szemétkotrési jog neki egy rövid nap alatt tizezer dollárt hozzon.

Többet nem is mert remélni, mert nem hitte, hogy az ellenpártiak tizezer dollárnál feljebb merjenek menni. Már tizezer dollár is óriási kockázat!

A börzelovagok összedugták a fejüket és tanakodtak. Ha mr. Plumb tizezer dollárt megajánlott, akkor ama drága jószág, amit keres, kétségkívül többet ér!

— Tizezerkétszáz! — kiáltá szóvivőjük.

— Tizenegyezer! — szólt fagyos nyugalommal Plumb.

Szünet állott be.

A sajtóesetnek híre ment. A városból egymásután jöttek bérkocsik, tele kíváncsi és vállalkozó szellemű urakkal.

A szemétbánya előtti tér megelevenedett. — New-York szeméttje még sohasem volt oly élénk érdeklődés és heves versengés tárgya, mint jelenleg.

Nyilvánvalónak látszott, hogy a legelegánssabb gentlemanek szemétkotróknak készülnek beállani.

Az amerikaiak általában gyorsak a cselekvésben akkor, midőn valamely üzlet fontosságát vagy jövedelmezőségét felismerik.

Ketten-hárman legelőször is Joungh-tól akarták megvenni az egész bányát.

— Olyan nincs! — kiáltá az élelmes bérlő. — Nem ment el az eszem, hogy ily kövér falatot most kiadjak a kezemből!

Most az összes gentlemanek Plumb ellen fordultak. Rövid tanakodás után szóvivőjük újra felvette az árverés fonalát s kiáltá:

— Tizenegyezeröttszáz!

— Tizenkétezer! — kiáltott közbe egy rekedt hang.

— Tizenötezer! — sivitá Plumb, — egyszerre három lépcsőfokot is átugorva.

Paff! A gentlemanek egymásra néztek megdöbbenve, Jounghot pedig a guta környékezte nagy örömeiben!

(Folytatása következik.)

V a s ú t o n.

*Idegenből hazafelé
Egy-két percz még, s ott vagyok,
Hol a nap az anyaföldre
Melegebb fénynyel ragyog.*

*Balzsamos lég áramában
Hevesebben ver a szív,
Bérczek karja, völgyek ajka
Ölelésre, csókra hív.*

*Magyarország, édes hazám!
Oh, de jó vagy, oh, de szép!
Tiéd vagyok, szívem minden
Dobbanása a tiéd!*

*Szép csillaga a világnak
Te, a szépek szebbike!
Fiaidnál nemesebb fajt
Nem hordoz a földteke.*

*Teste délczeg, lelke bátor,
Szíve csupa szeretet,
Ételében, italában
Szívét, lelkét osztja meg.*

*És ha kell, ad többet ennél —
Mindent annak, kit szeret.
Első sorban a hazának:
Szívét, vért és életet.*

*Nincs a hazaszeretelnél
Emberszívben szebb erény;
Magyar-e, ember-e, kiben
Nem ég e szent érzemény?*

*Nem magyar, nem ember az, ki
Nem szereti az anyját,
Ki fiát ölén táplálja
Egész földi léten át.*

*S hamvainak keblében ad
Puha, édes nyughelyet,
Mely fölött száz ivadékja
Élhet át száz életet...*

*Itt vagyunk, immár a vonat
A határon robog át,
Magamat a viszontlátás
Örömeinek adom át.*

*Mintha száz szívem dobogna,
És tárúlna száz karom,
Vajha! Szükséged van erre
Közös anyánk, szép honom.*

*Úgy lehetsz csak, és fiaid
Benned dicsők, boldogok:
Ha szívükben szereted
Százszoros lánggal lobog!*

Acs Ferencz.

Házasság gőzerővel.

— Bohózat egy felvonásban. —

Irta: **Hevessi Jenő.**

(2. folytatás.)

IV. JELENET.

Olasz népénekesek jönnek a baloldaltól jelmezben, és az előtérbe gyűlve, éneklük a „Lárilettót.“ Ezalatt Réthársy a háttérből elősiet és néhány pillanatig helyet keres. Majd a Pinczér odamutat Kerge felé, aki tenyerére hajtva fejét, elmélyedve figyel a népénekesekre. Réthársy leül az asztal felső végéhez és magához inti a Pinczért, aki csakhamar hoz egy üveg sört és annak dugóját kihúzza, az asztalra teszi. Az egész jelenet alatt Kerge nem veszi észre Réthársyt, aki szintén az Énekeseket figyeli. — A „Lárilettó“ eléneklése után az énekesek gyorsan a színpalak mögé vonulnak. Vendégek tapsolnak.

V. JELENET.

Kerge (észreveszi Réthársyt és megrezzen): Szent Isten, a bácsi! No, most lesz ne mulass! (Még jobban elfordul.) Azt sürgönyöztem tegnap neki, hogy küldjön azonnal pénzt, mert súlyosan megbetegedtem, és ime, a helyett, hogy elküldte volna a kért összeget, most ő jött fel. No hiszen, jaj lesz most szegény fejemnek!

Réthársy (közelebb húzódik Kergéhez): Ugyan, kérem, miféle nációbeliek voltak ezek az énekesek?

Kerge (félrefordulva): Olaszok.

Réthársy: Aztán hol tanultak meg ezek olyan szépen magyarul?

Kerge: Valószínűleg a szerencsen-utczában.

Réthársy: Vakapád! Hiszen ott zsidók laknak!

Kerge: Hát akkor máshol. Mit tudom én.

Réthársy (erősen szemügyre veszi Kergét): De nini... Kutya fékom teremtette! Meg mernék pióczáimra esküdni, hogy ez a léhűtő itt a Miska... (Felkel helyéről és Kerge elé kerül.) No persze, hogy eltaláltam. (Vállára üt.) Szervusz, Mihály öcsém!

Kerge (meglepetést színlel): Mit látnak szemeim? (Felugrik.) Hát csakugyan maga az, édes Gabi bátyám?

Réthársy (megöleli): En ám, te nehéz beteg. Hát itt gyógyítod azt a rokkant lelkedet?

Kerge: Bocsásson meg, kedves bátyámuram, hogy felültettem, de jól tudtam, hogyha megriasztom egy sürgönynyel, azonnal feljön Pestre.

Réthársy: De azért nem volt annyi becsület benned, hogy megvártál volna a lakásodon, mi?

Kerge: Meghagytam otthon, hogyha esetleg

☞ A b e t e g . ☞

keres bátyám, — csak küldjék ide a „Vörös ökörhöz.“

Réthársy: Ez sem igaz, öcsém, de hát legyen úgy. Hát aztán mit csinálsz itt, hé?

Kerge: Szórakozom, kedves bátyám.

Réthársy: Csak így szólóba?

Kerge (nevetve): Mit csináljak, ha nem jön ide valami falusi ártatlanság?

Réthársy: Na te selma, hát még mindig azokon jár az eszed? Hát a vizsgáiddal hogyan állsz, öcsém?

Kerge: Kutyaúl, bátyám. Csunyaúl elhasaltam a szigorlaton.

Réthársy (szemrehányólag): Nem látom, hogy valami nagyon busulsz miatta.

Kerge (sóhajtva): Hej, de hogy nem, bátyám! — Nem látja, hogy sörbe fojtom bánatomat!

Réthársy: Vakapád! — A magyar ember bort iszik, mikor bűnnek ereszi a fejét.

Kerge: Az ám, csak hogy a jogász ilyenkor sört iszik, mert az olcsóbb! (Türelmetlenül néz körül.)

Réthársy: Nem hiszem én azt, öcsém. Bizonyosan most is valami hunczutságon töröd a fejedet.

Kerge: Esküszöm a bácsi pióczáira, hogy nem. (Vizsgálódik.)

Réthársy: Ne anzagolj, hé! Mit leleskedsz akkor annyit? Kit vársz?

Kerge (zavartan): Senkit, bácsi, senkit.

Réthársy: Azt mondd másnak, ne nekem. Engem ugyan fálnak nem állítsz. Látom az orrod-ról, hogy valakit vársz.

Kerge (habozva): Hát tudja bácsi... Ha már az orromról is tud olvasni... Magának elmondok mindent. (Mutatja a lapot.) Olvassa csak ezt ni!

Réthársy (olvassa): Kutya fékom teremtette!... Ugye mondtam, hogy va-

lakit vársz, te kujón! Tehát egy randevú?!

Kerge: Ugy van, bácsi. Most várom a drága angyalt. Ha ugyan fel nem ültetett. Mert már elmúlt négyóra. Ugye bácsi?

Réthársy: El ám. Hát aztán hol az órad, hogy tőlem kérdezed?

Kerge: Német szón van. Ott tanul a király-utczában egy szolid intézetben.

Réthársy: Egyszóval: becsaptad, kölyök?

Kerge: Be bizony, bácsi. Még úgy be nem csaptak órát... Pénz nélkül csak nem mehetek találkára?!

Réthársy: Az már igaz. De érdemes volt-e? Az a kérdés.

Kerge: Majd elválík, ha eljön a piros szegfűs

hölgyecske. (Körülnéz. Izgatottan.) Már jön is ott a faszorban. Idevirít a szegfüje.

Réthársy (arra néz): Az ám. Pióczáimra mondom, csinos egy perszóna.

Kerge (izgatottan): Édes bácsikám . . . vonuljon csak hamar egy másik asztalhoz . . .

Réthársy (megütközve): Csak talán nem adod ki az utamat?!

Kerge: Nem, nem . . . De így mégis jobb lesz. Majd inkább később jöjjön vissza . . . Most siessen a bácsi, hogy itt ne érje.

Réthársy: Ám legyen. Csak aztán sokáig ne tartson. (Átnegy egy másik asztalhoz és odaviteti a sörét.)

VI. JELENET.

Irma jön a jobboldalról. Feltűnő elegáns ruhában. Kéblén piros szegfü. Tétovázva megáll és körülnéz. Néhány pillanat múlva leül egy asztalhoz, közel a *Kerge* asztalához. Ujabb vendégek jönnek, köztük *Fiech*, aki a háttérben leül.

Kerge (izgatottan): Ez ő! Jaj be csinos a lelkemadta! De hogyan közeledjem felé? Megvan! (Köhécsel.) Nem hallja. (Erősebben köhécsel.)

Réthársy (oda kiált): Heptikás vagy, öcsém?

Kerge (int neki, hogy hallgasson.)

Irma (észreveszi): Ez ő! Jaj be csinos! Csakugyan igaza volt a bácsinak. (Lesüti szeméit.)

Kerge (köhécsel): Csak észrevenne!

Irma (odatekint): Milyen szép! Csak már idejönne!

Kerge (mutatja a hírlapot.)

Irma (int a fejével.)

Kerge (visszaint. Majd fölkel és *Irma* asztalához megy. Köszön): Megengedi, kisasszony?

Irma (zavartan): Kérem . . . Tessék . . .

Kerge (mellé ül): Oh, mily boldogság! Tehát nagysád az a „Tűzesszemű angyal“, akit már oly epedve vártam?

Irma: És ön az a „Csunya férfi“, aki engem idevonzott?

Kerge: Bár úgy volna! De nem merem remélni, hogy én vagyok a vonzóerő.

Irma (pajkosan): Már pedig csakis az ön kedvéért jöttem ma ki a ligetbe.

Kerge: Tehát remélhetek? (Félre.) Jó partinak látszik!

Irma (ártatlanul): Miért ne? „Boldogok a hívők“ — mondja a biblia. (Félre.) Ugy látszik, jómódu fiatal ember!

Kerge (megfogja a kezét): Tehát, hogy én meg a

kis hirdetésből idézzek: „ . . . a házasság nincs ki-zárva? . . . “

Irma (lesüti a szeméit): Ha önnek is úgy tetszik . . .

Kerge: Hogy nekem tetszik-e? Oh, édes angyalom, még kérdezheti? (Meg akarja ölelni.)

(Vége következik.)

ARATÁSKOR.

— Rajz. —

Írta: G. DIÓSZEGHY MÓR.

Az égen csak egy felhőfodor sincsen. Szelid kék boltjáról pazarul hinti sugarát a ragyogó nap. Ott járok a búza-

fordulón. Egy részén még fennáll a lehajtottfejű kalásztenger, a többi részen már sorban emelkednek a learatott keresztek. Zizeg lábaim alatt a tarló, amint elandalogva végigkalandozok a dülön. Aratók raja nyüzsög a még levágtatlan táblákon. Izmos ember nekisuhintja kaszáját a félig dőlt, aransárgára száradt búzaszárnak, megfeszülnek az izmok karjain, amint nekivág, homlokáról gyöngyöző cseppekben hull a verejték, de kaszájának suhintása után szép sorban dől le a búzaszál, mint a könyvben a szép egyenes, nyomtatott betűsorok. — Nyomban utána görbe sarlójukkal marokba szedik az arató leányok. Csak úgy piheg az ingváll alatt kebelük a nagy forróságban; teli, piros arcukat bizony feketére pörkölte az izzó napsugár; csoda, hogy el nem olvasztja harmatos testüket az átfülledt levegő. És nem lankadnak. Ha lankadni kezdenének, felcsendül ajkaikról a nóta és végigszárnyal a tarlón keresztül a zizegő, susogó nádasig, meg a lekaszált rétekekig, hol a növekedő sarjuszénával a virágok ezre, meg milliója nyílik ismét. Hogyis van csak?

— Duse Eleonóra. —

„Érik a, hajlik a búzakalász,
Nálamnál hübb szeretőt nem találsz,
Szállj ide, szállj oda fecskemadár,
Kérdd meg a rózsántól, mért esapodár.“

Csupa érzés a nóta. No, mert a marokszedők után ott vannak egész közel a kévekövők, többnyire fiatal legények, akik a nótászó mellett még serényebben kötözik kévékbe a rendbeszedett markokat. Egyikének-másikának szól abból a nótából valami. Megérzi a szíve és megtelik gyönyörűséggel. Mikor elhallgat a leányok nótája, úgy félig-meddig feleletül, vallomásul visszacseng erős, érzés, szomorúságra hajló hangon a legények dala:

„Azt hallottam, el akarsz menni,
Más faluban, más szeretőt akarsz keresni.
Pedig én tégedet nagyon szeretlek,
Jer közelebb, gyógyítsd meg a fájó szívemet.“

Megértik egymást és szinte bizonyos, hogy közülök egy-egy pár jövőre már egykenyéren arat.

Ugy elnézem a munkát és úgy elhallgatom a nótát. Mindakettőtől gyönyörűség, valami meleg érzés lepi el a lelkemet. Látom az Isten áldását, látom ezt az erőfeletti, lázas munkát és nem hallok egy panasz-szót, hanem dal csendül végig a határon, a tarlón keresztül.

Aratás van. Most vesszük el az édes anyaföldtől a mindennapi kenyeret.

* * *

... Eljutottam oda, ahová tulajdonképpen igyekeztem. Ott a nagy búzatáblák között egy darabocskát az enyém. Nem telekényvileg, csak a haszna. Egy része a fizetésemnek. Ugy néz ki a nagy táblák között, mint egy nagy szőnyegen egy csik. Megállok a végénél és nézem, ahogy aratja az áldást Délczeg Imre, az aratóm. Majd odamegyek egészen közelébe és leülök egy összekötött kérére. Ritkán emelkednek a már learatott

... Este van. Hazafelé ballagok. Csapatokba verődve, hazafelé tartanak az aratók is. Itt egy csapat már végképen be is végezte a munkát, elől megyen egy szálas férfi, fején a búzacoszorúval, ez fogja majd otthon elmondani az aratási áldást. A hazatérő csapatokban itt is, ott is felhangzik ismét a nóta:

„Édesanyám, én is katona vagyok,
Az Károlyi kaszárnyában hervadok,
Úgy hervadok, mint ősszel a figefalevél...
Édesanyám, de hiába neveltél.”

Végigszárnyal a nótának utolsó akkordja is a végtelen rónaságon és aztán olyan csendes, édes nyugalom lesz mindenütt — holnapig.

Holnap ismét munkára fel!

A hozomány kérdése a házasságban.

Irta: Bagossy Bertalan.*

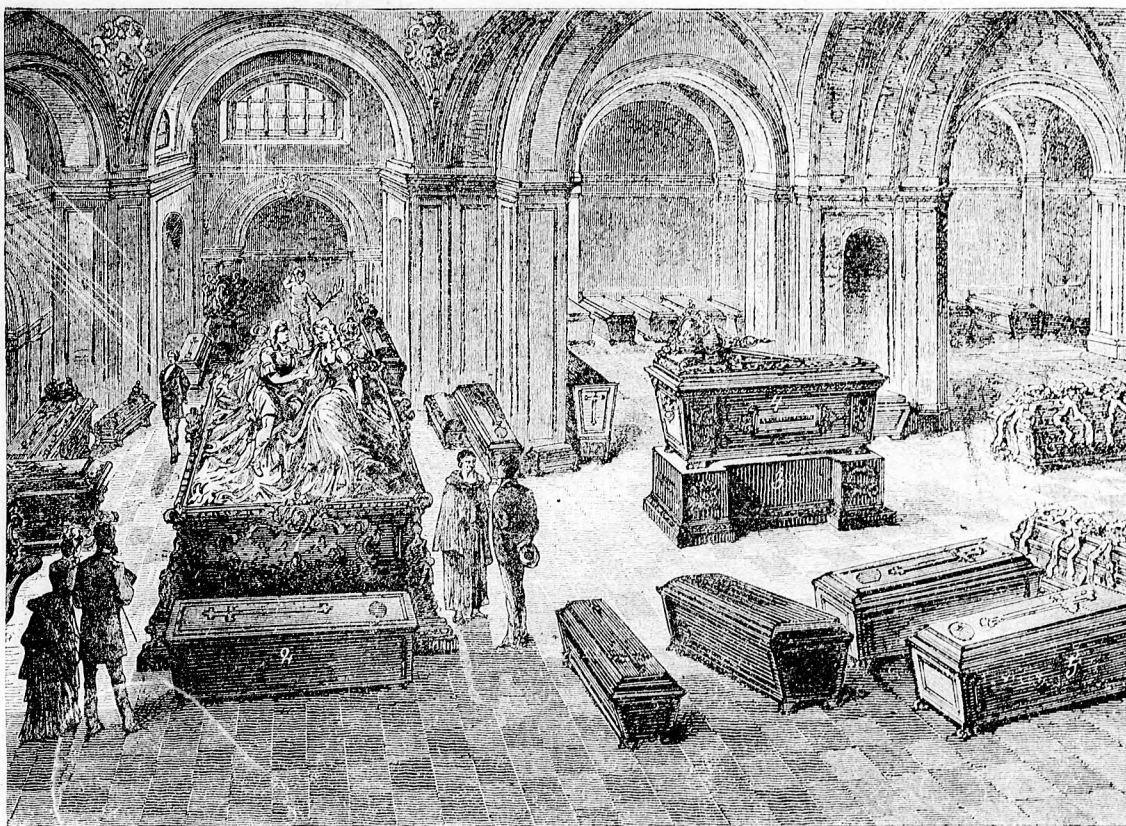
A legtöbb házasuló férfi, mielőtt leánynezőre határozza magát, körzöt vesz kezébe. Leüti annak hegyét az előtte fekvő térképen saját lakóhelyére s onnan, mint középpontból a kisebbített mérték szerint, tegyük ötven mértföld hosszúságu sugárral biró kört von. Ez az ő hadművelési tere, melyen belül tudakozódva, utazva, udvarolva, tánczolva keresi még előtte is ismeretlen menyasszonyát. — Csakhogy ugyanekkor ezen terpen egy titkos kört is von, mely azonban épen oly láthatatlan s esupán hatásaiból

ismerhető, mint a természettudományban a prizma hőszinkepe. E kör kerületére írja ugyanesak titkos számjegyekkel azon összeg nagyságát, melyen alul magát áruba nem bocsátja, tegyük tizezer forintot. Beljebb következnek kisebb titkos körök; széleiken folyton nagyobb összegek szerepelnek. Akivel ennyit képesek adni a szülők, azok közül választja meg aráját. Ha ilyet nem kap, sohasem házasodik meg. Hja, szegény leányt nem vehet el, ha szive meghasad is; nincs miből eltartania rangjához képest. Így okoskodik a legtöbb házasulandó férfi, azon különbséggel mégis, hogy az egyik az összeg nagyságát egy millióban, a másik száz forintban szabja meg. Ilyen a parthievadász.

Látnivaló ebből, hogy mennyit levon a házassági frigy eszményiségéből a pénzkérdés.

Sajnos, nagy nemzetgazdászok, minő az angol Malthus, kiváló tekintélyükkel még táplálják a nagy

* Mutatványul a szerző: „Boldog Családi Élet” című kötetéből. Megjelent Gyulán, Dobay János kiadásában; ára: 3 korona.

A Habsburgok temetkezési helye a bécsi kapuczinus-templom kriptájában.

részen a keresztek és ritkás a még fennálló búza is. Nekem gyengén ütött be az áldás. Kedvetlenül szólok:

— Nagyon kevés kerül, Imre gazda.

Imre gazda nem hagyja félbe a dolgot, csakugy kaszasuhintásközben felelget vissza:

— A tavasszal, mikor kétszer is meglepte az árvíz, azt mondtuk, hogy egy csöpp se lesz. Sokat kipusztított, de hagyott is. Jó az Isten.

— Az a kevés szem is kihullik, Imre, a mi benne van.

— Attul van, uram, hogy eresztött, amikor kevés vagyon benne, nem hullik. Három vékát számítok egy kereszt után.

— A szomszédé sokkal jobb, Imre!

— Jobb-é? Az ember sem egyforma mind. Ez is jó, ahun jó.

Többet nem beszéltünk. És elgondoltam magamban, hogy ez az Imre sokkal bölcsőbb ember, mint én, mert a learatott keresztekben csak minden tizenkettedik az övé és mégsem békétlenkedik; a többi meg mind az enyém és nekem mégsem elég. Pedig hát úgy van. Mindet elvehette volna az Isten, de meghagyta az aratásra. Jó az Isten.

* * *

tömegnek ilyen tévhitét. Az említett oconom azt állítja, hogy a nemzet jókora részének nyomorúságát a tulszaporodással kell megokolni. Mig ugyanis a termelés az élelmi cikkek mennyiségét csupán számtani haladvány arányában képes növelni, eddig az emberiség mértani haladvány szerint szaporodik. Következésképp meg kell akadályozni az oly emberek nősülését, kiknek kellő vagyoni biztosítékuk nincsen egy család főtartására. De hova vezetne ez? Akkor minden munkásnak, a legtöbb iparosnak tartózkodnia kellene a házasságtól, mert megtörténhetik, hogy már holnap nem kap munkát. A választás alá eső tisztviselő semmiesetre sem nősülhetne, mert a következő tisztujítás alkalmával kieshetik hivatalából; a hivatalnok sem, mig akkora nyugdíjigénye nincsen, hogy halála esetén abból családja tisztességesen megélhet. A malthusianus elvei szerint a nősülés csupán mintegy kiváltságos jog volna. De nyilvánvaló, hogy Malthus tévedett elméletének föllállításában. Nem az emberiség tulszaporodása képezi okát a nagy nyomornak, mely különösen télen üt a városokban tanyát — hiszen nagy a világ, mennyi még a művelés alá nem vett, vagy rosszul művelt föld? — hanem a javak aránytalan felosztása s a rossz gazdasági politika. Az elsön a keresztény elvek épségben tartása mellett segíteni nem lehet, nem is volna tanácsos, de annyi- val inkább lehet a másikon. Hazánkban is ennek hiánya miatt oly nagy a nyomor. Nincsen a terménynek ára — panaszkodnak mezőgazdáink. Csekély a napibér, sok a munkaidő — emlegetik lázongva munkásaink. A nagy tőke felszívja magába a kisebbet — siránkoznak azok, akik csekély vagyonnal rendelkeznek. Pedig az intéző körök előtt ismeretese a módok, melyekkel ezen bajokon segíteni lehetne. A dédelgetett merkantil rendszer helyett az agrikulturát kellene istápolni; meg kellene a kisipart védelmezni a nagy vállalatok tőkésének reá nehezede óriási sulyától. Mert inkább elősegíti a közjót, ha a polgárok 90 százaléka boldogul, mintha 10 százaléka ragad magához minden vagyont. Nagyon kívánatos volna, ha igazságos vámrendszerrel védnék meg a magyar búzát a román, orosz és amerikai behozatal ellen; ha malom-iparunk terményei kisebb vámmal volnának külföldre szállíthatók. Itt volna már az ideje, hogy a törvényhozás gondoskodjék a veszedelmes szoczialista eszmék terjedésének meggátlása végett a munkások sorsáról. A nagy birtokok parcellázása által egészséges bérlői osztályt kellene teremteni, a kisbirtokos vállain pedig könnyíteni a terheket, hogy léte ne legyen mindig az örvény szélén. Így lehetne utját szegni a folyton nagyobbodó nyomor terjedésének, intenzivebb munkára serkenteni a produktív erőket s ezzel együtt ifjainkat oly helyzetbe hozni, hogy ne rettenjenek vissza a családalapítástól s ne legyen a házasság conditio sine qua non-ja a pénzhozomány. Ugyancsak a vázlatosan lefestett nehéz gazdasági viszonyok okozzák, hogy a magyar faj nem szaporodik a kellő arányokban s rovására a nemzetiségek terjeszkednek. A magyar, mint értelmesebb, megfontolja, hogy alapíthat-e családot s számtalan esetben e töprengéssel telik el élete; a nemzetiségeknek kisebb intelligenciával bíró ifjai ellenben derűre-borura házasodnak s ha szaporítják is a nyomort, de vigasztalásukra legalább fajukat is. — Mig e sorokat írom, czigányoknak és nem czigányoknak, öregeknek, ifjaknak és gyermekeknek egész csoportja zörget ajtómon. Nem is kell kitekintennem. Tudom, hogy egy rongyos, átfázott és éhes csoport várakozik ott reám, mely alamizs-

náért esedezik, mert nincs betevő falatja, egy darabka fája a tél hidegében. Ezeken is lehetne segíteni, nem annyira népkonyhákkal, mint munkaházak felállítása által, melyekben téli idején biztos foklalkozást és keresetet találhatnának. Rendőrileg kellene ezen ügyet szervezni s a mindig kínálkozó munka azonnal kiadandó jutalmával a koldulásra kész népet serénynyé tenni; vannak ugyanis olyan emberek, közöttük különösen czigányaink, kik nem dolgoznak addig, mig a pecsenye illatát nem érzik. Így lehetne a népnek ezen legszegényebb osztályát is képessé tenni arra, hogy télen-nyáron egyaránt eltarthassa családját.

(Folytatása következik.)

Cornélia dalaiból.

I.

*Átrezeg lelkemen
Olykor egy-egy dallam,
Fájdalomnak könyje
Omol reá halkan.*

*Abból a dallamból
Felzokog a multam:
Mért élek oly árván,
Mért oly elhagyottan?!*

II.

*Hogyha szólott ajkam,
Hő ima kelt róla,
Minden imádságba
Neved volt foglalva.*

*Porba hulltam érted,
Te voltál a hitem.
Mit tudtam én akkor —
Sok a hamis Isten.*

H. Havasi Albin.

GONDOLATOK PETŐFIRŐL.

A magyar irodalomnak volt egy ragyogó napja, mely fölkelt nyugaton s lenyugodott keleten (hazánk keleti szélén).

*

A Petőfi apja csak zászlótartó-, de Petőfi zászlóvivő volt 1848-ban.

*

A „jó öreg korcsmáros“ borával; fia Sándor isteni dalaival ringatott édes mámorba mindenkit.

*

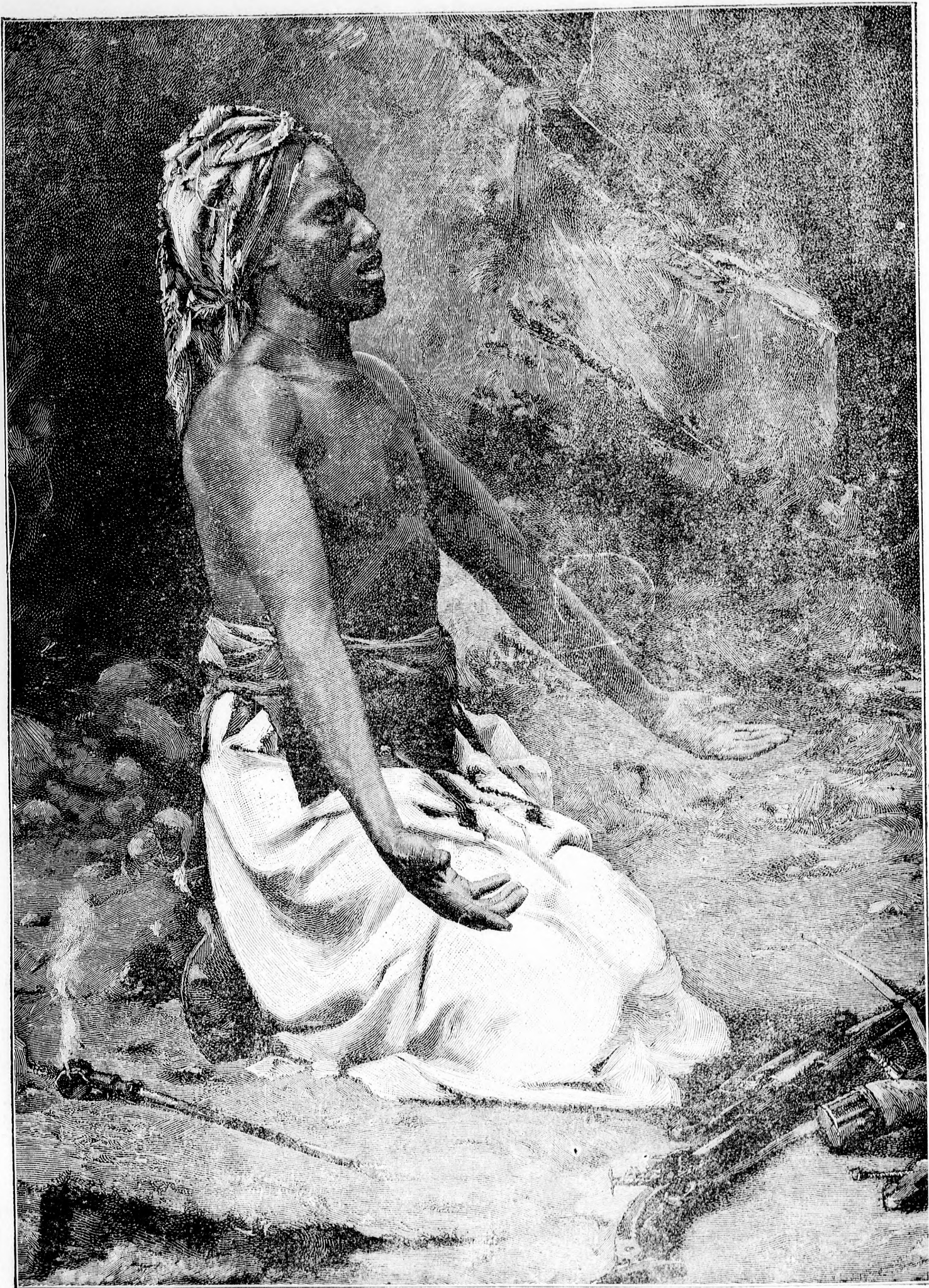
Egy pillanatig élt s egy rövid pillanat alatt tűnt el; de pillanatnyi élete örök élet s pillanatnyi eltünése örök gyász nekünk.

*

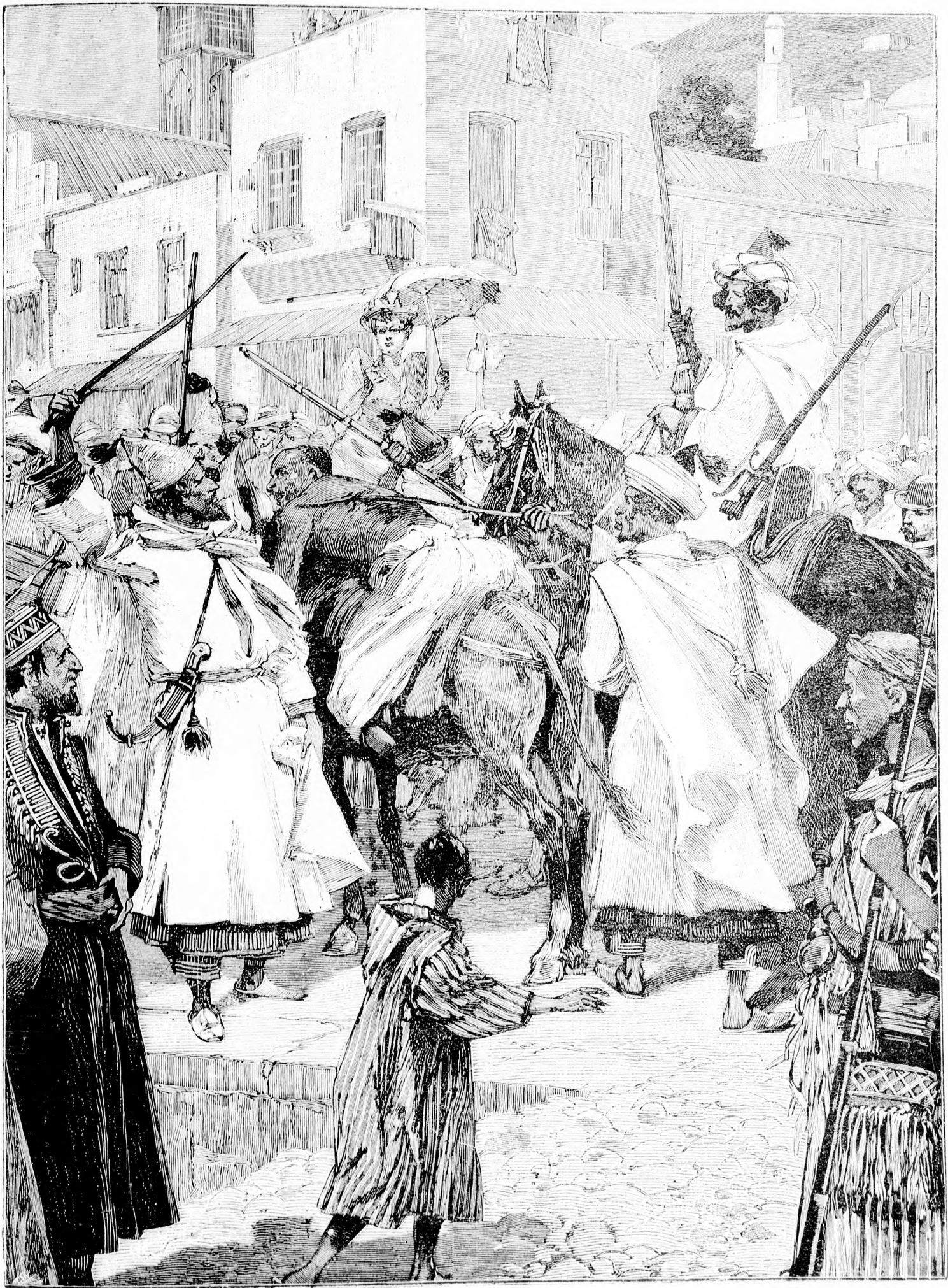
Ki tudja, Petőfi hol van?
Ő ragyog tán a csillagban?
Ő zúg tán, nem is a vihar,
A lustákra: „Talpra, magyar!“

Vagy pihen tán a föld alatt?
Hol nem bántja „egy gondolat...“
Keressük és sehol simesen...
De bent van a szíveinkben!

Geneszy István.

— ♦ — A HALALBAMENOK IMÁJA. — ♦ —

A LÁZADÓK BÜNTETÉSE TANGERBEN.

I d e á l.

*Kis szobámnak ablakán a hold besült,
Ezüst fényét széjjelszórva mindenütt;
Méla fénye bús dalt fakaszt ajkamon — —
Lezáródnak pillám, és álmodom!*

*

*Álmodom, hogy lelkem fel az égbe szállt,
Kétség között keresve az ideált, —
Az ideált, mit megtalálnom nem lehet;
Egyszer bírtam, de örökre elveszett. —
Lelkem, mint a czélfját vesztett, egymagán,
Nem lel nyugtot az ég ezer csillagán,
Keseregve sajtó szívvel felkiált:
„Vissza! Visszaadjátok — az ideált!”
De az üres sötétségben csend honol,
Kérésimre nincsen hang, mely válaszol.
Szegény lelkem tovább bolyong, tévelyeg,
Keresi az ideált, mely elveszett.
Minek is az élet, e nagy küzdelem?
Minek a bú, öröm és a szerelem?
Mért van gazdag, mért van szegény?
Ez talány.
Nincsen végczél: hiányzik az ideál!!
Mi a jó és mi a rossz? Ki mondja meg?!
Van-e élet túlvilágon? S szellemek? — —
Megőrülök kétség között, s eszem áll.
„Segíts, Uram!” „Mondd meg, hol az ideál!”*

*

*Felébredék! Elöttem a méla táj
Holdvilágtól ezüstözött fényben áll;
Csodálatos! Oly nyugodtság szállta meg
Előbb még oly kétségelteli lelkemet.
Sötétező fűzfalombok árnyában,
Vigan cserged bujást játszva magában,
Holdas fényben, kristálytisztá kis patak.
Ah! Mily csodás, milyen bájos összhangzat!
Isten műve, pártalan szép természet,
Áldalak, hogy hozzád vezet a végzet!*

*

*Hasonlani tökéletes művedhez
Életcélom, ideáлом csak ez lesz.*

Murányi Iván.

Tokodi Mátyás gazda levele.*

Irta: **Dvihally Géza**

Tisztolt Úr!

Ezen pár sorjaim a legjobb egészségben találják, és máskülömben sem érje más kellőmetlenség. Engedelmet kérek, hogy illen zséros papéron írok, de mondok úgy se kerűt pizbe hát ögye fránya, erre írom a levelem, hagy fogyjon. Ne gondúja, hogy valami más, mert ez csak tiszta embör zsrir.

* Mutatványul a szerző „Tárczák“ czimű kötetéből. Kapható Esztergomban a szerzőnél; ára 50 kr.

Ne, hogy kételkedgyön el mondom, hogy kerűtt erre a papérra az embör zsrir.

Hát úgy történt, hogy a Petyegő sógorom mögbetegedett, és így engöm bizott mög, hogy a városba jártamba, térjek be az üdvégyihöl is, mer hogy, az öröklési állapota folamatba van.

Nem igön értöttem, de még is bemöntem. Amint betöszöm a lábom a pitarba, az üdvégy elmenőben vótt. Hát ippöghogy csak megköszönt-hettem.

Mondok az üdvégybojtárnak:

— Hallja-e az úr?

Aszongya:

— Hallom.

Mondok mögöst:

— Tugygya mit?

Ö meg rá:

— Mit?

Megcsak én:

— Mondok az úrnak valamit.

— Bökje ki, aszongya.

— No hát, mondok, megkövetöm: mi van a gyesznóval?

— Millen gyesznóval? kérdi röhögve.

— Hát azzal, mondok, aki a Petyegő sógoromra esne a Lábos család öröklési hagyatékaképpen.

Aszongya: mutassa a számját.

— Minök? kérdöm.

Aszongya hogy, annélkül nem tugygya mögmondani mi van a gyesznóval.

— No, mondok, jó. Osztán kitátom nöki a számot, ahogy csak birom.

Maj a álesontom szakad ki, de csak nizett rám a borona fejű, minha uj kapu löttem vóna.

Vártatva mongya:

— Mér tátogat?

Mondok: hajsz a számot kérte.

Aszongya rá, nem a számot, hanem a numerust.

Gondútam, hogy nímöt, és azért nem tugygya érteni a szót; mögokositom:

— Eltörűttük már a lutrit, mondok.

Aszongya: minök keverem ide a lutrit?

No mondok eblelkű bolond nímetje, sehogy se érti a magyart.

Mögöst ő kezte:

— Hát kijé a pör?

— A Petyegőé.

— Aszongya, mongyam el legalább a formáját.

Mondok: dagadt.

— Micsoda? kérgyi.

— Hát a sógorom.

Hát erre mögin csak níz a laskafülű, oszt aszongya, hogy mönnyek haza, maj csak jó löszsz minden.

— Mi minden? — mondok.

Aszongya:

— Hát a gyesznó.

— Milyen gyesznó? kérdöm.

— Aki beteg.

— No mondok, nem ért az úr magyarul. Nem a gyesznó beteg, hanem a sógorom.

Aszongya:

— Hát mitül beteg?

— A gyesznótul, mondok.

— Minek evett belőle annyit, hogy belebetegedett.

— Hajsz nem evett belüle, és ipeg ezér beteg. Magyaráztam az éhetetlennek.

— Hogy lehet az? kérdi a gúnyi fejű.
— Mer össze kaptak, mondok.
— A gyesznoval?
— Nem, mondok, a Lábosékkal.

Kérgyi mögin:

— Mér kaptak össze?
— A gyesznoér, mondok.

Kérgyi oszt, hogy nem-e tudom mikor történt.
— Hajnalba, mondok.

Aszongya, hogy mell időbe, mell tájba?
— Reggel ötóra felé a Üszónél.

Aszongya mögin, hogy mékeverek most mög
Üszöt is bele, mikor a gyesznoérul van szó, meg a
Petyegő sógorrul.

— Hát mondok, ha az is tanu vótt.
— Az Üsző?!
— Az.

Aszongya ne beszéljek bolondokat.

Dejszen, mondok, bolond csinálja a bolondot.
Már félóra óta mesélem az ügyet, és mégse igazod-
dott el.

Aszongya rá, hogy nagyon összekeveröm.
— Mit? mondok.

— A gyesznot meg a sógort, meg a üszöt!
— Hát mondok értse mög: Az öreg Lábos

Están, aki 48-ban Olaszországban hadakozott, ör-
mester vót már akkor, mikor möghallotta, hogy
ittol is van háború, hát mögakart szökni. Hát
amint gyütt, egy házba ért, de egészen üres vót,
nem vót benne egy lélok se. Kaptya magát Lábos
tovább gyütt, de mire haza gyütt már vige vót a
nagy vereködésnek. Igy osztán az aptya házába
ment és gazdálkodott. Az aptya öreg ember vót,
nagyon megúnta az életit, hát egy napon fölakasz-
totta magát. A fiatal Lábos meg elkeserődött erre
és elvette a Petyegő Szidit, a Petyegő sógor any-
nyának a testvérít. Két fiuk született, ezekre ráiratta
a házat és most, hogy meghalt, hát egy gyesznot
hagyott a Petyegő sógoréknak, hogy jó szivvel
voltak erányába. Hát ezér a gyesznoér vót minden.
Ezé vesztek össze a Lábosok és a Petyegő sógor és
ezt látta az Üsző is.

Ennyit beszétem a saragla hátunak és mégse
értötte.

Aszonta, hogy még mindég nem tuggyá
mellik a pör és hogy inkább az Üszöt küttem volna
magam helött. Hogy jobban megértötte vóna.

— E hiszem, montam, mer a Üsző németül
is tud.

Aszongya: Az Üsző?!

Mondom: Az.

Aszongya rá, hogy alighanem tülem tanút meg
a Üsző nimetül.

Mondok:

— Nem vagyok én zsidó tanító, hát tülem
bizon megse tanuhatott.

— Hát zsidó tanító tanija az Üszöket?

— A fiát mondok már a kántor tanija, hanem
ütet még talán az.

— Hát, aszongya, embör a Üsző?

No, még ilyet kérdözni!

— Hát a kortsmáros! A nagykortsma, aki ott
van Göres Máté portája tövibe.

Aszongya mégis csak jó vóna tunni a számját.

— Az Üszöét?

— Nem, a Petyegőét.

— No mondok az 394.

Hogy ménem montam előbb! Hát a zördög
gondúta vóna, hogy azt akarja!

Kikereste oszt aszongya: a szám az, de nincs
benne Petyegő.

— Gyeszno se? kérdöm.

— Van aszongya, de hat.

— Csak egy vót, montam.

— Most hat van.

No, mögörütem.

— Hát nizze meg mondok, az a öt talán csak
malatz.

Aszongya: csakugyan malatz.

— No mondok, még ugy se löhet.

Aszongya:

— Mér nem?

— Mer mondok, a Petyegőé ártány vót.

— Hát, aszongya, más gyeszno örökség nincs.

— No mondok, üsse meg a tűzkő az egisz
öröksiget, meg a Petyegő sógort is, mér aggya, a
pörít illen pogány nimötnek, aki elesikkasztja a
gyesznot.

Megyök haza, hát az uton gyön eszömbe, hogy
én kevertem el a gyesznot. Mer hát mögtévedtem
és a Üsző számját monntam be.

Most má kiszámítottam: a Göres Máté háza
393, a Üszőé 394, és a Petyegőé 395.

Igy esött a hiba. Hanem rágyüttem a Üsző
csalására. A selma azt mongya, hogy nem eszi mög
a gyesznohúst. Hogy a hite tiltja, oszt itt van ni!
A selma a üdvégnél tartja a csordáját, osztán az
üdvégynek is sok dóga löhet az ilyen lábos jószággal.
Van is nöki három bojtárja.

Igy vót. Tisztölettel:

Tokodi Mátyás.

U. i: Majnem elfelejtöttem, hogy hugyan kerütt
a papirra az embörzsír.

Hát az üdvégnél sehováse tuttam letönni a
kalapom, mer mindön nagyon finyös vót. Rátöttem
hát a papirosra. Hanem cüdar meleg vót, hát
kiövadt a kalapom, oszt az üdvégy bojtár neköm
atta a papért.

Hát ettü lött zséros a papér.

PLYMOUTH RÓZSÁJA.

— Justin Mc Carthy novellája. —

(1. folyt.)

Angol eredetiből fordította: **ifj. Zsoldos Benő.**

Marradele Arthur, a fiatal tengeri kép-festő?

— Igen; szerelmes vagyok belé!

— És ő szereti-e önt?

— Igen, — válaszolt szerényen. — Talán csodálko-
zik ezen?

— Legdrágább gyermekem, a világon a legkevésbé sem.
Csakis akkor lehettem volna meglepetve, ha, így fordulván a
dolog, nem ő volna a szóban forgó egyéniség. Ha így találko-
hattam volna önnel egykor, — igen, abban az időben, mielőtt
még megszületett — nagyon, de nagyon szerelmes lettem volna
önbe, kedvesem.

— Önhöz, valóban, igen vonzódom! — szólt nyájasan.

— Én is szeretem önt, noha egymásra nézve nem egészen
a kellő időben pillantottuk meg ezt az árnyékvilágot. De most
szeretném tudni, mi okozza a nyughatatlanságot. Ha nekem oly
leányom volna, mint ön, nem kívánhatnék számára boldogabb
sorsot, mint azt, hogy olyan fiatal emberhez menjen feleségül,
aminő Marradele Arthur. Mert nagy tehetség lakozik abban a
fiatal emberben és fényes pálya áll előtte.

— Boldog vagyok, hogy öntől ily sok jót hallok róla
beszélni, — mondá felém fordulva s kedves szemeivel reám te-
kintve, — de atyám semmitsem akar hallani a mi szerelmünkről.
Ő a festőket s minden rendű és rangu művészeket merőben a
legvadabb fajtájú bohémeknek tekinti s még anyám is, aki teljesen

az én pártomon van, — egyáltalán nem tudja letéríteni erről az álláspontjáról.

— Most tehát, kedves gyermekem, miben lehetek segítségére?

— Voltaképen ép ez az, — szólt fellelkesülve, — amit szeretnék, ha ön nekem megmondaná. Látta, ön mindenféle csel-szövényt kieszelt már novelláiban s a hősnőit végtére is kiszabadította az eléjük gördülő akadályokból, — s most nem tud engem olybbá venni, mint hősnőnek egyikét s kirántani a bajomból? — s mialatt beszélt, kezét szelíden a kezembe tette és kissé gyöngéden és szeretettel megszorította. Hát létezik-e valahol a világon egy oly öregedni kezdő uriember, aki az ily indító eszközök hatása alatt kézzel-lábbal ne iparkodott volna egy szenvedő leányszónak segítségére sietni?!

Igy egy darabig mély gondolatokba merültem, aztán végtére egy tudományos fölfedező arczkifejezésével, mint, aki valami új dolognak jött a nyitjára, fontoskodó képpel fölpillantottam s így szóltam nagy diadalmasan:

— Kedves leányom, — megtaláltam!

Arcza piros lett az örömtől és reménytől, aztán mohón kérdezte:

— Mondja csak, mi az?

Egy pillanatig szüneteltem; a kijelentés sokkal meglepőbb volt, hogyszem azonnal ki lehetett volna mondani; végre aztán mégis csak előhozakodtam vele.

— Kedves leányom! — játszunk mi szerelmesdit!

— Önnel? szerelmesdit? — Visszahökken, inkább teljes zavarban, mint megdöbbenve, mert jól tudta, hogy én nem gondoltam egyébre, mint hogy őt nyugtalanító helyzetéből kimentsem.

— Oh igen, mindenestre! Mért ne tehetné meg ezt? Hát oly rémitően öreg, vagy oly ijesztően csunya vagyok én?

— Oh nem, azt semmi esetre sem mondhatom! — susogta és nyájájan meglegyintette a kezemet.

— Ön olvasta Shakespeare-t, kedves Róza, és bizonyára emlékszik, hogy a szépséges szép Titánia királynő beleszeretett egy még nagyobb —

— Igen, igen, nagyon jól ismerem, — szakított félbe nagy sietséggel, megakadályozva véleményem kimondásában. Én azt akartam mondani: „... egy még nyilvánvalóbb számárba, mint a milyen én vagyok“...

De ő folytatta:

— Csak azt nem tudom, hogyha önnel szerelmesdit játszom, hogyan lesz segítve a dolgom, vagy mi előnyöm lesz nekem abból?

— Hajlandó-e ön magát a kezeimre bízni és szavamat venni, hogy minden bajból ki fogom rántani? — Önmaga mondta, hogy én hősnőimet mindenféle bonyodalmas helyzetből ki szoktam szabadítani. Aztán, a miként mondja, — e pillanatban ön hősnőim egyikévé lett s meglátja, vajjon képes vagyok-e önt kiszabadítani?

— De mi lesz Arthurral? — mormolta félénken.

— Hogy mi lesz Arthurral? — Nos, természetesen, be kell őt avatnunk a csel-szövénybe. Nem gondolja-e, hogy ő valószínűleg féltékeny lehet egy ily magamfajta koru férfura?

— Oh nem, — kiáltotta élénken; de aztán, nyilván arra a második gondolatra, hogy ő most nagyon is nyíltan találta becsmérelni az én bájjaimat, — sietett hozzátenni:

— Akkor hát be kell őt avatnunk a titokba. De aztán ami az ön feleségét illeti, — nem vehetné ő ezt a csinyt rossz néven?

— Oh természetesen, vele is meg fogjuk ismertetni az egész mesterkedést. Neki még mindig nagyon romantikus lelkülete van és öröme fog szolgálni, hogy segítségére lehet önnek szerelmi affaire-jában, és — áldom a maga szivecskáját! — ő valóban pompás „czimborának“ fog bizonyulni.

— Felesége nagyon kedves asszony és megbecsülhetetlen barát, s én bármit rá mernék bízni.

— Nagyon jól van; most hagyja csak reá és reám s amennyire lehet, Arthurra a teendő megállapítását. — Azt hiszem, legjobb lenne, ha ön már ma este megkezdene egy keveset a szerelmesdi játékból. Csak egy keveset!

— Oh, — mormolta ő, — de nem tudom ám, hogy mit kell tennem s felesége, meg Arthur sincsenek még a titokba beavatva!

— Sohse törődjünk ezzel; én jót tudok állani feleségemért s biztos vagyok benne, hogy ön is jót tud állani Arthurért.

— Igen, ugy hiszem, — szólt habozva, — oh igen, biztos vagyok benne, hogy jót tudok állani.

— Kedves leányom, — maga bizonyára nem tételezi föl róla, hogy ő azt gondolná, miszerint önnek szerelmi viszonya van velem!?

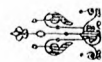
— N-nem! — felelt bizalmatlanul, még egy szives kívánság hatása alatt, hogy t. i. ne is gondoljak arra, hogy ő úgy tekint engem, mint őszbeboruló, mord, vén salakbaktert, akibe teljes lehetetlenség egy fiatal nőnek beleszeretni. Teljesen megértetem

hanglejtésének jelentőségét és egész gyermekes szivességgel bántam vele.

(Folytatása következik.)

— Ábrándokban. —

VOLT.

— REGÉNY. —

Írta: Sudermann Hermann.

(17. folyt.)

Magyarra átdolgozta: K. Beniczky Irma.

IX.

Az atyai kegyetlenség következményei azonban nem maradtak el. Egy szép napon, február elején, megjelent a fiu a szülei háznál s kinyilatkozta, hogy egyelőre ott is marad.

Mig a hazatért ifju testvéreinek különféle kincseit mutogatta, ugymint például furesa alaku kézelőgombok, egy aranykarperecz hamis Szent-Györgytallérral, ébenfa-fütykös, amilyenekkel az egyetemi bajnoklibuczfélék kérkedőleg tüntetnek, egy tárcza, mely nem dícselkedhetett ugyan ezüsttartalommal, de igenis ezüst-zárral; bőröndjében az ilyeneken kívül még egy csomó szennyes, rongyos fehérnemű lappangott. Mig az egész család bámulva körülfogta a nap hőst, — az apja hazajött.

— Mit akarsz te itt? — kérdezte.

— Pénz nélkül nem lehet az ember egyetemi hallgató! — volt a fiu kész felelete.

— Jöjj most a dolgozószobámba.

A mama rosszat sejtett. Férje karjába kapaszkodott s titokban czirógatta. Ő csak annyit mondott: „Lódulj innen!” s lerázta kezeit.

Két pereczel később bent két csattanós pofont és egy magasztos érületű lélek büszke felkiáltását: „En egyetemi polgár vagyok, atyám! — lehetett hallani.

Mindjárt ezután visszatért, vagy helyesebben mondva: röpiült a családi szobába és kinyilatkoztatta, hogy rögtön elutazik, mert neki többé nincs otthona, s kérte az anyját, csomagolja be holmiját.

A csomagolás ugyan hamar megvolt, de este lett és Kurt még mindig ott volt.

Másnap is csak ugy volt, a reggelinél egy pillantásra sem méltatta atyját s újból kinyilatkoztatta, hogy ebéd után el kell utaznia, mert neki már nincs otthona. Ez így tartott néhány napig és atyja, ki talán megbánta heveskedését, hagyta őt békével.

Mikor egy hét elmúlt, gombjánál fogta a fiát s így szólt:

— Minthogy holnap el akarsz utazni, ma hát ürítsünk együtt bucsupoharat. Vedd a kalapodat és jer.

Kurt szívesen ment és két órakor éjjél után hazahozta a derék tiszteletes urat, kivel senki sem mert versenyezni az ivásban hat mértföldnyi kerületben, mint irgalmas szamaritanus, ágyat vetett neki a divánon, nehogy a mama álmát megzavarja.

Ettől kezdve senkisem gondolt többé arra, hogy Kurt elmenjen. Az apa és fiu közti viszony napról-napra bizalmasabb lett. Miután saját cseméje legyőzte a sörös asztalnál, lemondott arról, hogy apai tekintélyével imponáljon neki, s tehetett, amit akart a házban és azon kívül, ami neki tetszett. — Csak pénzt nem adhatott, mert fia nemes szenvedélyei annyira kizsebelték, hogy évek kellene, míg pénzügyei ismét rendbe jönnek.

Kurt a telet többnyire a szomszédos uriházaknál töltötte, a szülei háznál mindennel elégedetlen volt és folyton zsémbelődött testvéreivel. Ivott, verseket irt, szeretetreméltó vagy gögösen kérkedő volt, aszerint: nőikkel vagy férfikkal volt-e dolga, kölcsön kért, ahol lehetett. Mükedvelő színelőadásokat rendezett, új kotillon- és négyes fordulatokat talált ki, vivni tanította a fiatal urfiakat, s egészben véve nélkülözhetetlenné tudta magát tenni.

A hölgyek rajongtak érte, az urak féltek tőle, mert ha valaki csak félvállról mert ránézni, rögtön azzal a kellemetlen kérdéssel állt elő: „Kész elégtételt adni, uram?” A derék vidéki férfiak korántsem voltak gyávák, sőt ellenben eléggé bebizonyították, hogy mindig készek harcra kelni becsületükért, de ezzel a kis pöffeszkedő, mindig berzenkedő kakással szemben, kit mégis csak félig hozzá-

— → → A tolakodó. ← ← —

juk valónak tisztelhettek, feszélyeztetve, elfogulva érezték magukat, s bár hányszor is kezdeményezte apró „pisztolytréfái” egyikét, az mégsem hajtatott végre soha. Igaz, a legtöbb esetben épen ő volt az, ki a kartell-tárgyalások befejezésénél mint a bölcs mértékletesség hőse szerepelt. De még ez a tény is hozzájárult, hogy hire annál jobban terjedjen a vidéken s annál fényesebben világítson legyőzhetlen harcász képében.

Ami őt illeti, hivatva érezte magát arra, hogy regényhős szerepét tovább folytassa s minél több falusi libácska esztét megzavarja. Eszerint gyöngéd szerelmi játékot kezdett a halevitzi kedves kis urhölgygyeckével, s mikor megjött a tavasz, nagy remények ébredtek lelkében.

Mert akkor történt, hogy Kletzingk Ulrik megfogadta őt nevelőnek mostohafia mellé. A fiu beteges volt s kimélni kellett őt, de annál több ideje maradt, melyet a szép várurnó hódolatának szentelhetett.

Hogy Felicia kaczer, az tagadhatlan tény. Más-különbén hogyan forgathatta volna el a vidék valamennyi öreg és fiatal gavallérjának a fejét? — Zseniális is volt, mert nem törődve a jó szomszédok pletykázásával, csakis hajlamainak élt. Érdekes multja is volt, azt bizonyította ama híres párbaj.

De őt nem hallgatta meg.

Kurt igazság szerint azt nem is merte remélni. Epekedett, sóhajtozott — félénken, tisztelettel és halálra készen, mint hajdan az apródok királynőiket imádták és szeretett tükröződni e reménytelen szerelemben.

De majd úgy látszék, mintha Felicia szive-sen tünné hódolatait, mintha ő is érezné egy ártatlan kis, házinevelői regény kedves szükségét, épen úgy, mint Kurt. Szabad tért engedhetett dalainak, sóhaj-tásainak és félig érthető szavainak, lovagias szolgál-atokban akár a nyakát is szeghette volna s min-denek felett versekben óriási dolgokra merészke-dhetett. Szétszórta verseit a házban és kertben, hol Felicia kézimunkájába, hol felvágatlan könyvbe rejtette, sőt arra is bátorzkodott, hogy többször pár-nája alá tette.

Es a szép szőke urnő mindezeket néma mo-solylyal türte.

Máskülönbén a szerelmi bánat egy cseppet sem bántotta, három helyett evett, tizenkettő helyett ivott, házsártoskodott a gazdatisztekkel, ha nem kért tőlük kölcsönt és este az istállók mögötti fűzfa sü-rűjében hanczurozott a szolgálókkal.

Es ennek a zseniális, mindennemű élvezetben bővelkedő életnek most vége szakadjon? — Még biztosan nem tudta, de tartott tőle. Mert három nappal előbb a báró azt mondta neki, hogy egy-előre kénytelen őt elbocsátani, miután neje kijelen-tette, hogy egy ideig ő akarja a fiut tanítani.

A dolog ezen fordulata magában véve nem so-kat jelentene, mert Felicia urnő megváltoztatta szán-dékát, amint valami új ötlet támadt fürtös fejében, de az döbbsentette meg, hogy magaviselete vele szemben némileg megváltozott, amint már néhány nappal ezelőtt kellemetlenül feltűnt neki.

Hidegen, majdnem komoran nézett rá, ha ta-lálkoztak, s midőn a fölötti fájdalomát a szokott módon tudtára adta, a reggeli után unott mosolylyal kérdezte tőle:

— Vajjon hogyan juthattak ezek az ostoba versek az én kulcsos kosaramba, nevelő ur?

Ez kegyetlenség volt és azt engedte sejteni, hogy kiesett a kegyből.

Azonban, ha úgy is lenne, ő bizony nem olyan ember, hogy asszonyi szeszélyek fejtörést okoznának neki. Tegnap este Münszterbergben, hol az apjával sörözött, nagyon vigan voltak. A reggeli nap melegen mosolygott rá, és a világon van elég szerelem.

Csak már megkapná azt az inggallért, tökéle-tesen jól érezné magát. Ezzel belépett a homályos pitvarba, hol Lotti, a legidősebbik huga, szőke, kecs-telen leány, mogorva és hűséges, mint egy rosszul gondozott háziállat, nagy ládán vasalta a vasárnapi fehérneműt.

— Kapok-e már valahára egy darab tisztessé-ges vásznat? — förmedt rá.

Némán oda nyújtott neki egy gallért.

— Ezt nevezed gallérnak? — ordított Kurt a fényesre vasalt gallért ujára tekerve. — Ilyen mo-sogató rongy gallérnak meri magát nevezni?

— Vasald magad a fehérneműdet, ha nem elég kemény, — felelt Lotti csipősen, a fűvő csövét a vasalóba dugva, úgy, hogy a szikra és hamu csak úgy röpült mindenfelé.

— Szégyen, gyalázat, hogy ilyen embernek, efféle nyomorult dolgokkal bajlódnia kell! — mondta Kurt vállát rángatva.

— Miért nem szeresz magadnak annyi pénzt, hogy vasalónőt tarthass? — kérdezte Lotti.

Kurt felelet helyett fejéhez vágta a gallért, s ő anyját hitta segítségül.

Ez meg is jelent fehér hálókabátban, deres haja rendetlenül feltűzve, s a kisebb gyermekek kö-zül három tipegett utána.

— Nem hallgattok el! — rivalt a nagyokra. — A papa tanulja a mai prédikációt és ti itt lár-máztok, mint a pogányok,

— A pogányok, — felelt Kurt, — ama sze-rencés helyzetben vannak, hogy nincs szükségük tiszta fehérruhára, mert inkább meztelen járnak.

— Igen, te istentelen! — kiabált az anyja, ki már régen kijózanodott elsőszülöttje iránti majom-szeretetéből.

— Haszontalan naplopó vagy!

— Hej, te gézengúz! — dudolgotott Kurt gu-nyolódva — te semmirekellő; ingyenélő — tyúha — ha!

Az anyja sirva fakadt, a gyermekek szinte és a vasárnap reggeli diésének készen volt.

A tiszteletes ur ezalatt a nappali szobában ült a félig leszedett kávéasztalnál, nehéz fejjel ol-vasgatva, lapozgatva egy vaskos prédikációs könyvben.

Ötvenhat- vagy hétéves ember volt, hatalmas, magas alak, ki jól tudott enni és inni, ezt bizonyi-totta vörös, kővér arca, vastag, husos nyaka és jól ápolt potrohója. Gyér, zsiros haját közepén el-választva s füle mögé simítva viselte, úgy, hogy sovány fürtökben környezte arcát, mely lelógó pofái és duzzadt, nedves ajkai daczára erélyesen és keményen nézett a világba s bizonyos tiszteletet gerjesztett hivei kebelében lekipásztoruk iránt.

Huszonkét évvel ezelőtt házához fogadta őt az öreg Szellenthin, mint szilaj, rakonezátlan Leo fiának nevelőjét és fegymesterét, annak daczára, hogy csak úgy csavargott a környéken, mint fog-lalkozás nélküli kandidátus, mi nem valami bizalmat keltő dolog volt. De az öreg világfi gyakorlott szeme most sem csalódott. Az új nevelő vasmarokra fogta a gyeplőt s amellet megkaczagtatta a férfitársaságot meglehetősen vastag tréfáival és mint ivótárs meg-becsülhetlenné és nélkülözhetlenné vált.

S midőn Leo, mint bátor, kékszemű, nyulánk fiu, jól előkészítve és idomitva a gimnáziumba ke-rült, Szellenthin egy perczig sem tétovázott, hanem átadta a vig czimborának az épen megüresedett lelkészi állást Wengern birtokán, mely az ő véd-nöksége alatt állt. Az új tiszteletes azonnal új életbe léptetett egy régi reménytelen eljegyzést, miről eddig senkinek még csak sejtelve sem volt s elfoglalta már kissé fonnyadt ifjúkori jegyesével, a pótrónusa által esinosan berendezett üres lelkészlakást s nagy buzgósággal igyekezett azt mielőbb megné-pesíteni.

Brenkenberg nem volt sem képmutató, sem szen-teskedő, cynikus jószággal is birt, de jaj ama tévedt báránynak, mely szent haragjának áldozatul esett!

Azt beszéltek, hogy a nagy, erőteljes béres-legényt, ki elesábitott kedvesét elhagyta és Ame-rikába akart szökni, torkon ragadta, miután intéseire nem hallgatott és addig fojtogatta, míg a csábitó megkékült arczezal térdreomlott és könyörgött, csak bocsássa el, ő kész rögtön megesküdni a leánynyal s otthon marad, hogy becsületesen gondoskodjék róla és a gyermekéről.

De bár hivei közt vasszigorral rendet tartott, ő maga legkevésbé sem fékezte saját gyengéit.

Hanem azért a legközelebbi vasárnapon, a templomba gyűlt hitközség előtt térdenállva, könyözött ránczezal s kezeit tördelve kiáltott istenhez, bocsássa meg az ő és testvérei bűneit. Ha néha napján egy modern fővárosi vendég a wengerni egyházba tévedt, ezen viselkedést papi komédiának nevezte, de az odavalók épen nem ütköztek meg rajta.

Az egyházi tanács már régen görbe szemmel nézte az üreget, már többször fegyelmi uton akarták eltávolítani, de miután hivatalosan meggyőződtek, hogy a wengerni egyházkerület erkölcsisége magasabb színvonalon áll, mint bárhol az egész vidéken, hát csak a régiben maradt minden.

A hitközség pedig szerette lelkipásztorát, mert föltalálta benne saját gyarlóságait és durvaságait, s együgyü és amellet mégis furfangos gondolkozásmódját.

Ma reggel azonban sehogysem ment a tiszteletes ur fejébe az isten szava — már mindenféle témát előszedett, de egyikkel se ment valamire. Itt van az aratás ideje, már ki is választott egy szelid aratási témát a második Korinthusi levélből, ama vers után, mely így szól: „Aki sokat gyűjtött, az nem birt bőszéggel, és aki keveset gyűjtött, nem szenvedett szükségét” — de az ilyen „badarságok” — mint magában mondta — ma nem voltak inyére. Olyan gonoszul érezte magát. Dörögni, szidni, káromolni, arra lenne kedve.

— Hát ha megint újból kikárpitoznom nekik a poklot? — gondolta magában — de hiszen arról prédikált két héttel ezelőtt. Az ítélet napja, Szodoma és Gomorrha, a betlehem-i gyermekgyilkolás vagy a difteritesz — az már mind elhasznált dolog.

Töprengedett, gondolkodott, de minél többet gondolkodott, annál jobban fájt a feje.

— Máskor is jöjjön az a kamasz! — dörmögött s félretolta a csészét meghült tartalmával. Ekkor kinyílt az ajtó s a fia belépett, ki végre mégis kemény gallérhoz jutott.

— Kialudta magát, papa? — kérdezte mosolyogva.

Az öreg tenyerével fenyegette.

— Szombaton nem lesz többé dáridó, te kamasz! — rivalt rá. — Honnan vegyem vasárnap a prédikációkat mikor a fejem zug?...

Kurt, látván, hogy ma nem lehet az öreggel tréfálni, szó nélkül töltött magának kávé a nagy családi kannából.

Atyja mérgesen becsapta a könyvet.

E pillanatban ellebbent a vadszöllővel körülfutattott ablak előtt egy sötét nőalak, ki után fekete fátyolfelhő lengett.

A folyosón megszólalt Prachvitz grófné fátyolozott althangja. — Az öreg fülelt.

— Hordd el magad innen! — parancsolta fiának. — Egyenesen, mint egy fenyőszál, bozontos szemöldökeit mélyen lehuzva állt ott és szokott komor buldogg-tekinetével nézett várakozásteljesen a belépőre.

Kurt, kezében tartva a vajas zsemlyét és a kávécsészét, lehangoltan kisompolygott a szobából. Mit adna érte ha valamit meghallhatna abból, amit tárgyalnak, mert mióta a kis Ellynek udvarolt, lelkiismerete nyugtalanzkodott a halevitz-i urasággal szemben.

A beszélgetés Brenkenberg lelkész és Johanna grófné közt majd egy óráig tartott.

Kivülről már hallatszék az orgona zugása, a

templom már megtelt ájtatos néppel, s ők még mindig ott ültek zárt ajtók mögött, buzgó beszélgetésbe merülten.

Az asszony már kétszer figyelmeztetőleg megkopogtatta az ajtót eredmény nélkül.

Végre — az óra féltizedt ütött — mindakettő kilépett a folyosóra, Johanna kisírt szemmel, összeszorított ajkkal, a lelkész maga elé merengve, boszszuló ránczezal szemöldökei közt.

— Méltóságod nyugodt lehet, — mondta az ajtóban magasra felegyenesedve. — Mindent el fogok követni, ami gyenge erőmtől telik, hogy az üdv útjára térítsem.

(Folytatása következik.)

A HÉT TÜKRE.

— Csevegés. —

Sokáig gondolkodtam azon, hogy a „csevegés” szócskát ne töröljem-e a czimből, mert hát én nem csevegni akarok most, hanem rajzolni, olyan híven festeni, ahogy az a nagy ember, aki most meghalt, Schusztér Konstantin váci püspök, megérdemli, annyi színt keverni bele ebbe a festménybe, rajzba, amennyi a szívárványban, annyi fényt, amennyi csak a szentek glóriájában van.

Schusztér Konstantin 1869 óta volt püspök, s mint ilyen nemcsak önmaga, de mások iránt is szigorú volt. Az a kegyesrendi pap, aki az örökös szegénységre, a föltétlen engedelmes-ségre és a tisztaságra 1840-ben tett hármass fogadalmat, mikor secularizáltatta magát, hogy a tanárkodás helyett hiveinek lelki vezetője legyen, nem vetette el magától ezt a hármass keresztet, továbbra is aszkéta életet élt, minden felesleges fényűzést került s gyakran a szükségeseket is megvonta magától. Folyton kopott reverendában járt ő, az ország egyik első főpapja, asztalára a legegyszerűbb ételek kerültek, — úgy, hogy aki nem ismerte, fukarnak tartotta. — Hire volt, hogy hetenkint háromszor eszik babfőzeléket és háromszor krumplit! Még udvari orvosa sem volt! Évenkint egyszer adott ebédet 24 személyre — többre nem is volt teríték az egész rezidenciában — s az ebéd után 5 kros szivarokkal kínálta meg a vendégeit. A váciak, kiket Peitler volt váci püspök fényűzése és bőkezűsége elkényeztetett, (de aki a legzsiláltabb anyagi viszonyok között hagyta a püspöki széket) mondom, hogy a váciak nagyon kellemetlenül ütődtek meg püspöküknek ezen tulhajtott szűkmarkuságán. Egy alkalommal a váci urak a püspöki kert rácsa mellett sétálgattak s megálltak, hogy püspökük fukarságáról beszélgessenek.

Egyszerre az egyik egy perczet tűz a kerítés hegyére.

— Nesze szegény Konstantin, legyen egyszer jó vacsorád.

Persze, hogy az egész társaság nevetett ezen az ötleten, de mennyire elhültek, mikor Konstantin püspök a közeli bokortól elrejtett padról fölkel, levette a perczet a kerítésről, megköszönte, hogy vacsorájáról gondoskodtak s tovább ment. Azt mondják, hogy azon az estén nem vacsorált a szigorú életű főpap egyebet annál a percznél s hogy vacsorája árát félretette arra a czélra, melyre ő a pénzt gyűjtögette.

Ő szegénységet fogadott, szegény is akart lenni. Ami pénz volt azt nem magának gyűjtötte, hanem a hiveinek. Csak hiányosan sikerült alapítványainak számát és mennyiségét összegyűjtenem, mennyi van ezenkívül olyan, amelyről senkisé tud, azt csak a jó Isten mondhatná meg, kinek a könyvébe mind fel van jegyezve.

A kassai dóm restaurálására	44,000 frtot
A kassai alsópapság helyzetének javítására	40,000 frtot
Az eperjesi felső leánynevelő intézetre	200,000 frtot
A kecskeméti, félegyházi, h.-m.-vásárhelyi leánynevelőkre	140,000 frtot
A váci főgimnáziumra	46,000 frtot
A váci árvaházra	80,000 frtot
Kórházra és szegényekházára	100,000 frtot
Három kanonoki stallum jövedelmének biztosítására	50,000 frtot
A papi nyugdíjintézetre	25,000 frtot
Az esperesek javára	20,000 frtot
A Konstantin-alapra	200,000 frtot
A szolnoki elemi iskolára	20,000 frtot
	<hr/>
	965,000 frtot,

szóval is: kilencszázhatvanötezer forintot adományozott, ezenkívül elemi iskolát épített Besnyőn, Halason, Jászkerekégyházán,

KunSzent-Miklóson, Nagy-Körösön, Páhiban, Vácson és Szolnokon, templomokat építettett Jakabszálláson, Rákócziiban, Szécsénkén és Tiszaföldváron, a péczeli templomra jelentékeny adományt tett, a kassai dómban egy márványoltárt emelt.

Igy fizette vissza Schuszter Konstantin azt a sok gunyt, amit el kellett tennie azoktól, akik magasztos intenczióit meg nem értették, akik benne csak azt a főpapot látták, ki a milleniumi ünnepélyre sem a saját fogatján, hanem közönséges bérkocsiban jött, akinek reverendája kopott volt, de ezzel a kopott reverendával hány szegény elhagyott árvát, tudatlant és beteget melengetett, aki maga talán éhezett, hogy ezernek és ezernek odaadja betevő falatját, aki maga lefeküdt egy egyszerű ágyba, ütött-kopott paplannal takaródzott, hogy annál többet költhessen szent céljaira!

Megengedem, hogy mások nagyobb fényvel tudják betölteni azt a magas állást, melyet a hierarchia lépcsőfokán elfoglalnak, de nem hiszem, hogy egy infulából is nagyobb fény sugározna viselőjére, mint Konstantin püspökből sugárzott és sugárzik.

Ha ismert és nem ismert alapítványaihoz hozzá vesszük, hogy mikor a váci püspöki széke lépett, az majd összeszerezte az adósság terhe alatt, s hogy Schuszter teljesen lerögzte a Peitler püspöktől ráhagyott minden adósságot, meg fogják érteni, hogy Konstantin püspök kert kerítésére aggatott perczet is elfogadta — vacsorára!

Én édes Istenem, sok, sok ilyen fukar főpapot adj szegény hazám közoktatásügyének fejlődésére

Én.

KÉPEINKHEZ.

Jozefa főhercegnő. Most, hogy a németek hatalmas rex imperatora Albert szász királynak egy arany koronát küldött tisztelete jeléül, minden szem Szászország felé fordul, de mi magyarok talán még inkább, mint Európa többi népei, mert Ottó főherceg neje, Jozefa főhercegnő, ki a mi boldog-emlékezetű királynénkat még életében helyettesítette, szintén szász királyi hercegnő. Férje, Ottó főherceg bátyjának, Ferencz Ferdinánd főherceg helyetteseként reprezentálja a királyt valahányszor ez megjelenésében gátolva van.

Nikita, Montenegro fejedelme. Ismét fejedelmi nász volt a napokban. Nikita fejedelem fia, Danilo montenegrói trónörökös esküdött örök hűséget fenséges arájának, Jutta Milicia hercegnőnek. A menyasszony német származású hercegnő, akinek, mielőtt vőlegényével az oltár elé lépett, át kellett tennie az orthodox hitre. Az áttért hercegnőnek keresztatyja az orosz császár volt, akit a keresztelésen Konstantin nagyherceg képviselt. Az esküvő június 28-án este 6 órakor volt meg. Danilo herceg palotájától a templomig nemzeti testőrök álltak sort. Mikor az egyházi szertartás véget ért, a mozsarakból diszlövések dördültek el. Konstantin nagyherceg a császár nevében értékes gyémánt nyaklánczot adott át a menyasszonynak. Este kivilágították Cettinjét s az ünneplő közönséget tűzijáték gyönyörködtette. — Ez alkalommal az örömapa arczképét mutatjuk be, míg legközelebbi számunkban a főséges vőlegényt és menyasszonyát.

A beteg. Akinek testét a halál már eljegyezte, az tudja csak igazán méltányolni az életet, keresi fűben, kutatja fában, vízben és levegőben bajának orvosságát — hasztalan! Tudja, hogy nincs már, csak megszámlált évei, vagy napjai, gyűlöli az álmot, a halál ez ikertestvérét, s ha pitymallik, már künn jár a szabadban, hogy a hajnali órákat is hozzá adja ahhoz a párhoz, amelyet az élettől még megkövetelhet! Hisz oly szép az élet, s oly szép a hajnal, csak olyan hűvös, hideg ne volna. olyan, mintha a halál máris czirogatná az arczát. Brr! Beburkolózik köpenyébe, olyan hideg szó ez: halál, feloszlása annak a husnak, amely rajtunk van, egész testünk ellenkezik, vonaglik a gondolatra is. — Pedig a halál oly természetes!

Duse Eleonóra. A fővárosi színházak alig fejezték be a téli saizont, a legtöbbje máris azon gondolkodik, mivel főzhesse le szenzáció dolgában a többieket. A *Vigszínház* lesz alighanem az első műintézet, amely megtalálta az alkalmas — slágert. Ki volna ez más, mint a francia Sarah legnagyobb riválisa: Duse Eleonóra, aki hódító körútjában többször ellátogatott hozzánk, hogy bemutassa a lelkes magyaroknak kétségkívül hatalmas művészetét. A hetvenes években még sok nehézséggel kellett Dusenak megküzdenie. A Bellotti-Bon Gyulától hirdettet és általa elsajátított verizmuskor akkoriban még sok ellensége volt s külső megjelenésével sem bilincselhette le a közönséget. Járása vontatott, termete nem sugár, arca nem szabályos s hangja sem valami terjedelmes, erős; azonban az a nemes egyszerűség, az a mesterkéletlen természetesség, mely játékát mindenekfölött jellemzi, Olaszország első színésznőjévé emelték. Duse nem keresi és nem hajhássza a hatást, mint Sarah Bernhard, aki legutóbb férfiszerepekben próbál újabb babérokat szerezni; nem komédiázik, mint a legtöbb művésznő, hanem átéli és átszenvedi szerepeit. Ebben rejlik diadalainak a kulcsa. A fővárosi közönség bizonyára most is megragadja az alkalmat, hogy legjobb szerepeiben láthassa a kiváló művésznőt.

A halálbamenők imája. Az a korán, mely Mohamed hiveinek a tubafa árnyékát és paradicsomi gyönyöröket igéri a más világon, ha igazak halálával hálnak meg, a hetedik mennyországot igéri nekik akkor, ha hitükért harczolva esnek el. Ezért volt oly veszedelmes a XIII.—XIV. században a mohamedánok fanatizmusa, hogy Ázsiát és Európa jórészét (a byzanci császárságot) elfoglalták. A háboru mindenképen csak javukat hozhatta meg, ha ezen nem, hát a más világon, ha a háboru előtt elimádkozták a halálbamenők szuráját — a koránnak erre vonatkozó helyét.

SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Kérjük előfizetőinket, hogy azok, kik az előfizetők postájában levelezni óhajtanak, csak egy közleményt küldjenek be, mert a roppant tulhalmozódás miatt különben képtelenek vagyunk mind adni. — **Dr. T-r.** Sikerült. Sorát ejtjük, bár a czimból megint ki kell hagyni egy szót: „szerepe”. Mi egy értékesre vártunk, mely a vallásosság szerepét tárgyalja, azt t. i. hogy *miért van és miért kell* ott lenni a vallásos vonásnak? s kaptunk egy különben ügyes böngészést a művészetek köréből. Ezért kellett azt az egy szöcskát törölni. A görög „Z” (chi) inkább a magyar „k”-nak felel meg, mint a „cz”-nek. — **D. R.** Te is, fiam, Róbert! — **V. O. F.** A dal-cziklust besoroztuk, a többi többkevesebb fogyatkozásuk miatt mellőzzük. „Irmához” nem elég közvetlen: „Kifégett szívem” egy kissé erőltetett, pedig kár, szépen indul. A prózáról legközelebb. — **Válás örökre.** Kisértse meg újra átdolgozni, de valószínűbb alakban! — **F. Gy.** Kerülnek onnan jobbak is! — **B. S.** Közöljük. — **Tubarózsa II.** Ezt a római számot azért tettük mellé, nehogy félreértésekre adjunk okot, minthogy Őn ez alatt a jelige alatt kér választ. Ime: Határozottan kegyetlenség tőle, hogy nem küld az a kislány — képes levelezőlapot! Ez a szeccesszió a szerelemben, ma a szerelmesek — mert hisz leveléből látjuk, hogy ön az, — az imádott leánykának nem kezét kéri, nem egy csókja után epekednek, nem egy hajfürtjéért sóvárognak, hanem egy képes levelezőlapjéért esengnek. Ugy látszik, egy ilyen képes lap az igaz érzelmek egész Csímborasszóját jelenti a boldog tulajdonosnak, s ha tényleg így áll a dolog — az a leányka ismételjük nagyon kegyetlen játékot üz Önnel, ha megtagadja — a k. 1.-lapokat. — **T. J.** Rossz gondolat volt azt a madarat a szerelemmel hozni összefüggésbe! No, no! — **D. E.** Ez — igaz van — egy kicsit francia. Talán mást. Igen? — *Több kéziratról jövő számunkban.*

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **FARAGÓ SIMON.**

Neumayer Ede könyvnyomdájából, Budapest, VI., Prófeta-utca 7. szám.